करटको ब्रूते। यद्यत्र कानने स्थातुमिच्छा वर्तते तदा देवपादारविन्दं प्रणाम। संजीवको वदति। अभयवाचं मे यच्छ तदा गच्छामि। करटकेनोक्तं। अलमनया शङ्कया।

यतः। तृणानि नोन्मूलयति प्रभञ्जनो मृदूनि नीचैः प्रणतानि सर्वतः।
5 समुच्छ्रितानेव तरून् प्रबाधते महान् महत्येव करोति विक्रमं ॥ ८४ ॥

ततस्तौ संजीवकं नातिदूरे संस्थाप्य पिङ्गलकसमीपं गतौ। ततो राज्ञा सादरमालोकितौ प्रणम्योपविष्टौ। राजाह। दृष्टः स जन्तुः। दमनको ब्रूते। देव दृष्टो विनतश्च। किंतु महाबलोऽसौ यथा देवेनाज्ञातस्तथैवेदानीं देवपदं द्रष्टुमिच्छति सः। ततः सज्जीभूयोपविश्य दृश्यतां। किंतु
10 शब्दमात्रान्न भेतव्यं।

तथा चोक्तं। शब्दमात्रान्न भेतव्यमज्ञात्वा शब्दकारणं।
शब्दहेतुं परिज्ञाय कुट्टिनी गौरवं गता ॥ ८५ ॥

Fab V. राजाह कथमेतत्। दमनकः कथयति। अस्ति श्रीपर्वतमध्ये ब्रह्मपुराभिधानं नगरं। तत्प्रदेशे घण्टाकर्णो नाम राक्षसः प्रतिवसतीति जनप्रवादः
15 श्रूयते। एकदा घण्टामादाय पलायमानः कश्चिच्चौरो व्याघ्रेण व्यापादितः खादितश्च। तत्पाणितः पतिता घण्टा वानरैः प्राप्ता। ते वानरास्तां घण्टामनुक्षणं वादयन्ति। ततो तन्नगरवासिजनैः स मानुषः खादितो दृष्टः प्रतिक्षणं घण्टावादश्च श्रूयते। अनन्तरं घण्टाकर्णः कुपितो मानुषं खादतीत्युक्त्वा जनाः सर्वे नगरात् पलायिताः। ततः कुट्टिन्या बहुशो विमृश्य वानरो
20 घण्टां वादयतीति स्वयं परिज्ञाय राजा विज्ञापितः। देव यदि धनोपक्षयः क्रियते तदाहमेनं घण्टाकर्णं साधयामि। ततो राज्ञा धनं दत्वा प्रस्थापिता। कुट्टिन्या च मण्डलपूजागणचक्रादिभिराश्चर्यगौरवं दर्शयित्वा स्वयं वानरप्रिय-